

Cântecul - descântecul (2012)

Roberto Kuzmanovic

Norii se-aștern precum ceața deasă, seara
Peste câini, peste oameni, cântă în gând fanfara
În trupurile goale vin țigănci cu ghiocuri
Pădurea e tristă, frunzele ard în focuri

Ielele fac și valuri, și vânt, când purced ca să cânte
Dansează nebune peste vârfuri de munte,
Hore stranii - descântec - împrejur nălucirii,
Se leagă-mpreună împotriva uimirii

O aspră vrăjitoare prepară licori și licori,
Face vrăji înțelese pe-nnoptat doar de nori
Că doar norii-s aproape de sfinți și de zei
Ce-și doresc pe ascuns roluri de dumnezei

Ce citesc nu în palme, mici destine de râme,
Devenind prea curând niște sumbre postume
Ielelor, ce-ați făcut, ce-ați adus printre noi
Aiureli nenăscute înspre ziua de-apoi

Pentru cel avortat din prea sumbra, grea, ceață
Nu există nicidecum moartea de după viață...